

Arrest

nr. 279 122 van 21 oktober 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 19 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 15 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. MUSTIN *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 21 juli 2019, diende op 24 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeksters vingerafdrukken werden genomen op 9 juli 2018 in Griekenland (Eurodac).

1.2. Op 15 maart 2022 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 15 maart 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 24/07/2019

Overdracht CGVS: 07/02/2020

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 22 februari 2021 van 09.13 uur tot 13.13 uur. U werd telkens bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is en uw advocaat, meester Blandine Lens, loco meester Christophe Desenfans.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en te behoren tot de minderheidsgroep Yahar. U bent geboren in Janale in Lower Shabelle in 1996 en verhuisde na de dood van uw vader samen met uw moeder, broers en zussen naar Gubta, een wijk in Mogadishu. U was toen nog heel klein. Kort na uw vader overleed ook uw moeder en nam uw grootmoeder de zorg voor u en uw broers en zussen op zich. In 2005 nam uw tante u met haar gezin mee naar Jeddah in Saudi-Arabië, terwijl uw broers en zussen in Somalië achterbleven. U reisde met een umravisum en verbleef nadien illegaal in het land. U werd slecht behandeld door uw tante en werkte er als poetsvrouw bij Saudische families. In 2009 leerde u B.O.A. kennen, een Soedanese man die woonde in het gebouw waar u werkte en legaal met een iqama in Saudi-Arabië verbleef. U kreeg een relatie met hem. Toen de man uw hand ging vragen aan uw tante, weigerde ze u uit te huwelijken aangezien u al aan een Somalische man van de Murusadeclan genaamd H. uit Mogadishu was beloofd. U zou zijn tweede vrouw worden. Vanaf dan mocht u niet meer buitenshuis gaan werken en de week daarop organiseerde uw tante het huwelijk, de nikah. U zag de man voor het eerst bij uw tante thuis tijdens de nikahceremonie. Toen uw tante u vervolgens naar de schoonheidsspecialiste bracht, slaagde u erin van haar te ontsnappen en uw man te contacteren die u naar een tante van hem bracht. U contacteerde ook uw broer A. en informeerde hem over wat er gaande was. Hij gaf zijn zegen voor het huwelijk met B.O.A. Via de telefoon werd het huwelijk met hem als getuige voltrokken. Vervolgens ging u met uw man in kilo 14 wonen, een buurt in Jeddah ver weg van uw tante. Jarenlang leidde u met uw echtgenoot een probleemloos bestaan. U kreeg samen drie kinderen, die in 2011, 2012 en 2014 werden geboren. Tot uw echtgenoot in 2017 problemen krijgt met zijn sponsor, zijn verblijfsvergunning verliest en wordt teruggestuurd naar Soedan. U blijft in Saudi-Arabië achter met de kinderen en verliest enkele maanden na de deportatie het contact met uw echtgenoot. U gaat opnieuw aan de slag als poetsvrouw om voor uw kinderen te zorgen en gaat samenwonen met andere Somalische meisjes. In 2018 vindt er een inval van de politie plaats in uw woonplaats. De politie pakt u en uw kinderen op nadat ze vaststellen dat u een valse iqama of verblijfsvergunning hebt. Eind april 2018 wordt u gedeporteerd naar Somalië. Uw broer A. komt u in de luchthaven van Mogadishu ophalen en neemt u meteen mee naar Afgoye waar hij u bij een vriend van hem in de wijk Dhagatuur onderbrengt. Kort na uw aankomst, in mei 2018, zoekt uw tante A. op. Ze weet dat u teruggekeerd bent en uit bedreigingen aan zijn adres als hij met u gevonden wordt. Enkele dagen later komt H. samen met enkele gemaskerde mannen bij A. thuis en daarna volgt nog een tweede bezoek en een dreigtelefoon. In dezelfde maand mei was u heen en weer naar Soedan gegaan. De bedoeling was dat u bij de familie van uw man ging intrekken. Dat is wat u had afgesproken via de telefoon maar eenmaal u daar aangekomen was wilde uw schoonmoeder enkel de verantwoordelijkheid nemen voor de kinderen maar niet voor u. Noodgedwongen liet u de kinderen achter bij de schoonfamilie en keerde u na 5 dagen en op aanraden van A. terug naar Somalië. Door de aanhoudende dreiging, vond uw broer dat het beter was dat u Somalië verliet. Hij verkocht land van uw vader om uw reis naar Europa te betalen. In juli 2018 reisde u met uw paspoort via Djibouti en Turkije naar Griekenland. In Griekenland bleef u een jaar vooraleer u verder reisde met een vals paspoort naar België. U kwam hier aan op 21 juli 2019 en verzocht de Belgische autoriteiten op 22 juli 2019 om internationale bescherming. In maart 2020 hebt u opnieuw contact met uw echtgenoot, die u op dat moment in Soedan verblijft en aankondigt van u te willen scheiden.

Ter staving van uw verzoek legt u drie medische attesten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In geval van terugkeer naar Somalië verklaart u uw tante M. en H. te vrezen. U hebt deze vrees echter niet aannemelijk gemaakt. Er zijn immers verschillende elementen in uw dossier aanwezig die de geloofwaardigheid van uw vrees ondergraven.

Om te beginnen stelt het CGVS vast dat uw opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS niet geheel eensluidend zijn, wat afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid. In de eerste plaats zijn er uw verklaringen over de personen die u vreest. Bij de DVZ noemt u uw tante maar ook uw (hele) familie behalve A. Nergens noemt u H. of Al-Shabaab. In tweede instantie, hebt u bij de DVZ nergens gewag gemaakt van de bedreigingen van H. en zijn Al-Shabaabkompanen. U stelde enkel dat u omdat u het gedwongen huwelijk weigerde problemen kreeg in Somalië met uw familie, maar meer dan dat ook niet (Vragenlijst CGVS, vraag 3 punt 5). Dat u de bedreigingen van H. en Al-Shabaab ongemoeid, wat een belangrijk element vormt in uw relaas, zomaar achterwege zou laten kan moeilijk gevolgd worden. Gevraagd naar uw ervaringen op de DVZ in het begin van het onderhoud op het CGVS, verklaart u dat u het relaas kort moest houden en van de tolk niet zou mogen hebben specificeren met welke familieleden precies u problemen had. U geeft ook aan uw verklaringen bij de DVZ te hebben overlopen met uw advocaat. Wel wilde u van bij het begin van het onderhoud een aantal fouten rechtzetten, namelijk dat het jaartal waarin u gedwongen uitgehuwelijkt werd, niet 2010 was maar 2009 en dat uw naam en uw moeders naam verkeerd genoteerd werden in Griekenland. U brengt geen andere correcties aan in de samenvatting van uw asielrelaas, ook niet na afloop van het onderhoud in uw opmerkingen bij de notities (CGVS, p. 2-3).

Daarnaast zijn er meerdere vraagtekens te plaatsen bij uw verklaringen over de feiten die zich afspeelden in Saudi-Arabië. Zo is er eerst en vooral het gegeven dat uw tante een huwelijk regelt voor u in ruil voor geld en/of goud (CGVS, p. 25). Opvallend hieraan is in de eerste plaats de toevallige timing, want een week nadat B.O.A. uw hand aan uw tante vraagt, worden alle voorbereidingen getroffen voor uw uithuwelijking. Over deze man kreeg en heeft u overigens amper informatie. U weet dat hij toen ongeveer 50 jaar oud was, gehuwd was, tot de Murusadeclan behoorde en in Gubta woonde. Hij zag u op een video van een verjaardagsfeest (CGVS, p. 23-24). Het feit dat u als Yaharmeisje werd uitgehuwelijkt aan een man van een meerderheidsclan en dit voor zover u weet voor veel geld of goud, roept vragen op. Uit de achtergrondinformatie blijkt dat clans zoals de Yahar gerekend worden tot de minderheidsclans of – groepen in Somalië en nog steeds een zwakkere positie hebben binnen de Somalische gemeenschap en maatschappij. Huwelijken tussen partners van minderheids- en meerderheidsclans blijven hoe dan ook ongewoon en zelfs veeleer uitzonderlijk omwille van het stigma dat hier nog steeds op rust. Zelf geeft u aan dat huwelijken tussen de Yahar en meerderheidsclans niet sociaal wenselijk zijn (CGVS, p. 5). Wanneer er gemengde huwelijken plaatsvinden, zo blijkt uit de achtergrondinformatie, dan gaat het niet om gearrangeerde huwelijken maar huwelijken uit liefde waarbij de partners zelf voor elkaar kiezen en niet de familieleden. Dat een 50-jarige oude man een tweede huwelijk met een meisje van de Yahar zou aangaan, lijkt ook moeilijk te rijmen met het gegeven dat het vooral oudere welstellende mannen of mannen met een zekere status zijn die aan polygamie doen. Hoewel de achtergrondinformatie het nergens expliciet stelt, lijkt het niet vreemd om te veronderstellen dat een tweede huwelijk ook uiting geeft aan de status van de man, net zoals een groot aantal kinderen in Somalië eveneens geassocieerd wordt met economische welstand, status en trots. Als een tweede huwelijk effectief als statussymbool beschouwd kan worden, dan is de keuze voor een meisje van een minderheidsgroep allesbehalve voor de hand liggend en veeleer statusverlagend.

Nog een belangrijk element in uw asielrelaas dat verder twijfels zaait over uw verklaringen is het gegeven dat u noch B.O.A. noch uw broer in de tijd die vooraf ging aan de nikah, gedegen stappen zette opdat het huwelijk met H. niet zou plaatsvinden. U contacteerde weliswaar uw broer om hem in te lichten over de plannen van uw tante waarmee hij niet akkoord ging en hij adviseerde u zelfs naar B.O.A. toe te gaan. Maar u noch B.O.A. ondernam enige acties om een stokje voor de nikah te steken. Gevraagd naar de reactie van B.O.A. op de huwelijksregelingen die u tante trof, zegt u dat hij hier niet gelukkig mee was maar dat hij niets kon doen omdat u onder het juk van uw tante zat (CGVS, p. 25). Indien u werkelijk niet met H. maar met B.O.A. wilde huwen, zou verwacht worden dat u snel al het mogelijke deed om de nikah met H. te verhinderen. Het is niet onredelijk om te verwachten dat u of B.O.A. op zijn minste plannen zouden smeden om samen weg te lopen en te huwen. U en B.O.A. wilden hoe dan ook huwen. Dat u wacht om vanonder het juk van uw tante te komen tot u er op toevallige wijze in slaagt te ontsnappen wanneer H. al in Saudi-Arabië is, u hem ontmoet heeft, de nikah plaatsvindt en uw tante u naar de

schoonheidsspecialiste brengt, overtuigt niet. Bovendien zijn uw verklaringen over uw ontsnapping vrij summier en weinig waarschijnlijk. U wrikt zich immers onderweg naar de schoonheidsspecialiste los van uw tantes hand terwijl uw tante vervolgens toekijkt hoe u het op een lopen zet. U verklaart immers dat ze u niet durfde achterna te lopen uit vrees voor de politie (CGVS, p. 24). Dat uw tante u überhaupt naar buiten meeneemt, in de wetenschap dat u sterk gekant was tegen het huwelijk met H. en bovendien zelf een huwelijkspartner had gevonden (CGVS, p. 23-25), was op zich een gewaagde zet. Een risico waarvan in haar visie geoordeeld kan worden dat het onnodig was te nemen gezien de omstandigheden. Ook blijkt nergens uit uw verklaringen dat u contact opneemt met uw tante om haar te overtuigen van haar plannen af te zien. Tenslotte blijft uw broer in afwezigheid van uw vader de persoon die binnen de Somalische maatschappij de meeste inspraak heeft in uw huwelijk en als uw vertegenwoordiger kan optreden. Het zou dus niet onlogisch zijn dat hij minstens probeerde uw tante een halt toe te roepen.

Ook bij de feiten na uw ontsnapping, kunnen kanttekeningen geplaatst worden. Na uw ontsnapping contacteert u B.O.A., die u onderbrengt bij zijn familie en met wie u twee weken later huwt met de toestemming van uw broer die eveneens als getuige optreedt. Het is overigens opvallend dat B.O.A. niet van in het begin om uw hand vroeg aan uw broer maar naar uw tante stapte. U leidt gedurende een zevental jaren een probleemloos bestaan in Jeddah. In de dagen volgend op uw ontsnapping en zelfs in de daaropvolgende jaren hebt u geen enkel contact meer met uw tante gehad noch verneemt u enig nieuws over H. U hebt geen weet van het feit dat uw tante op zoek ging naar u, maar wel dat uw tante op een gegeven moment voor haar deportatie aan haar ouders en broers en zussen verkondigde dat u was gaan lopen met haar geld. U slaagde erin uit het zicht van uw tante te blijven aangezien u ver van uw tante ging wonen, weinig contact had met Somaliërs en de nikab droeg, waardoor u zich in de gemeenschap niet bekend maakte en er minder kans bestond te worden terugvonden (CGVS, p. 28, 31-32). Verder blijkt ook dat u pas na uw deportatie van uw broer vernam dat uw tante al in 2014 was gedeporteerd (CGVS, p. 28). Er kan dan ook moeilijk worden ingezien waarom uw broer met wie u altijd contact had blijven houden, u pas bij uw terugkeer naar Somalië had ingelicht hierover. En dit terwijl u jarenlang een verborgen leven leidde in Jeddah en slechts het laatste jaar voor uw deportatie genoodzaakt was zich meer in de Somalische gemeenschap van de stad te begeven.

U raakt opnieuw in de problemen in Saudi-Arabië wanneer uw man in 2017 zijn iqama, zijn Saudische werken verblijfsvergunning verliest. Dit is te wijten aan een conflict met zijn sponsor. U weet echter niet waaruit dit probleem bestond en zegt dat uw echtgenoot het niet uitlegde. Hierdoor werd hij uiteindelijk teruggebracht naar Soedan. U hoorde enkel dat uw man zou worden gedeporteerd omdat hij u belde vanuit het deportatiecentrum. Daarvoor laat u uitschijnen enkel vermoedens te hebben aangezien uw man in de periode daarvoor niet meer naar zijn werk ging en hierover enkel verklaart dat hij een persoonlijk probleem had dat hij zou oplossen. In de daaropvolgende maanden had u nog contact met uw man (CGVS, p. 27-28). Het is weinig aannemelijk dat u nooit te weten komt welke problemen aan de basis van zijn deportatie of de intrekking van zijn iqama lagen, wat in de gegeven omstandigheden en logischerwijze een belangrijk gespreksonderwerp had moeten vormen.

Ook over de feiten in Somalië rijzen gegronde twijfels. Zo is er het feit dat uw tante na uw terugkeer uw broer opzoekt en bedreigingen begint te uiten aan zijn adres. Bovendien zou ze via mensen die samen met u gedeporteerd waren, gehoord hebben dat u was gedeporteerd. Dat is uw vermoeden in ieder geval, aangezien de meisjes die samen met u waren gedeporteerd (onder wie een goede vriendin van u met wie u samenleefde in Jeddah) op de hoogte waren van uw levensverhaal en zij ook uw tante en uw familie kenden en in Mogadishu verbleven. Anderzijds is het vreemd dat uw tante pas na mogelijke geruchten over uw deportatie in 2018 contact zoekt met uw broer, terwijl ze volgens u na haar deportatie vermoedens had dat A. iets te verbergen had (CGVS, p. 28, 30-32). Hoe dan ook is het weinig waarschijnlijk dat uw tante nooit eerder en zelfs niet kort na haar deportatie naar Somalië in 2014 contact opneemt met A. of uw andere broers of zussen om hen aan de tand te voelen over wat er met u gebeurd is en waar u verblijft, al was het maar om u te kunnen opsporen en het huwelijk alsnog te laten doorgaan. Niemand van uw broers of zussen had contact met haar en had haar dus ook niet verteld dat u gehuwd was inmiddels. Bovendien is het ook zo dat niet alleen uw tante uw broer bedreigt maar ook H. Vraag is echter waarom deze man zo nodig u nog wil te pakken krijgen aangezien de nikah op het moment van uw terugkeer al bijna 8 jaren tevoren was afgesloten en het huwelijk nooit geconsumeerd werd (CGVS, p. 25-26). Volgens het Sharia-recht is er stricto sensu niet eens sprake van een geldig of formeel huwelijk indien het huwelijk niet geconsumeerd is. Er zou dan ook verwacht worden dat H. na enige tijd met uw tante tot een financieel akkoord had willen komen ter compensatie van zijn weggelopen bruid, veeleer dan 8 jaren te wachten en te hopen dat u zou opduiken. Gevraagd naar de gebeurtenissen na uw vertrek uit Somalië, zegt u dat uw tante en H. uw broer vaak vroegen naar u, waarop u broer steeds antwoordde dat hij geen nieuws van u had (CGVS, p. 32).

Wat hier opmerkelijk aan is, is dat uw tante en H. uw broer eerst meermaals met de dood bedreigen als hij u niet verraaft maar dat er nooit een gevolg wordt gegeven aan die bedreigingen. Er worden ook geen andere middelen, zoals geweldpleging, ingezet om uw broer tot spreken aan te zetten of om uw broer te laten verstaan dat ze het menen (CGVS, p. 32). Dat alles ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de bedreigingen aan het adres van uw broer en daarmee ook uw vrees voor uw tante, H. en Al-Shabaab.

Voorts zijn uw verklaringen over uw contact met uw man na zijn deportatie uit Saudi-Arabië en uw verblijf in Soedan, bijzonder bevreemdend. Zo zegt u dat u enkele maanden na uw mans deportatie alle contact met hem verloor. Aanvankelijk belde hij u nog op via zijn broers telefoon maar toen u hem op een dag contacteerde, kreeg u te horen dat hij niet meer in Soedan was. Eenmaal u in Somalië was, contacteerde u uw echtgenoots familie zonder dat u nog enig nieuws vernomen had van uw echtgenoot. Ze lieten u verstaan dat u er welkom was met de kinderen, maar eenmaal u daar was bleek dit anders uit te draaien. U kreeg toen ruzie met uw schoonmoeder, die wel wilde instaan voor de zorg voor de kinderen maar niet voor u. Ze gooide u uit het huis en dreigde er mee u te doden als u niet verdween. Dit is vreemd aangezien u vertelt dat uw schoonmoeder u iets anders had beloofd en er daarvoor nooit enig probleem was geweest tussen u en uw schoonfamilie. Uw schoonfamilie was altijd akkoord geweest met uw huwelijk en behandelde u steeds vriendelijk over de telefoon toen u nog in Saudi-Arabië woonde, stelde u eerder. Uw schoonzus nam u de daaropvolgende dagen onder de arm en zorgde ervoor dat u met uw broer A. weer contact kon komen. Hij raadde u aan terug te keren naar Somalië, wat u ook deed. U hield contact met uw schoonzus en in maart 2020, toen u Somalië al had verlaten, krijgt u via haar weer contact met uw man. Hij bevond zich op dat moment samen met de kinderen in Soedan en maakte u duidelijk dat hij wil scheiden omdat u zijn moeder slecht behandelde. Later krijgt u van uw schoonzus te horen dat zijn moeder een andere vrouw voor hem zocht (CGVS, p. 17- 19, 27-28).

Tot slot kan gesteld worden dat u geen documenten, beeldmateriaal of ander begin van bewijs voorlegt dat uw verklaringen over uw jarenlange verblijf in Saudi-Arabië, uw huwelijk met en scheiding van uw Soedanese echtgenoot, uw deportatie naar Somalië, uw verblijf in Somalië, uw reis naar Soedan en de problemen die u aanhaalde enigszins kunnen ondersteunen. Wat uw paspoort betreft, verklaart u dat u in 2018 een paspoort hebt laten aanmaken in Somalië waarmee u eerst naar Soedan reisde en vervolgens naar Europa. Het bevatte een visum voor Soedan en Turkije. U liet het achter in Griekenland toen u naar België wilde komen omdat u met een vals paspoort wilde reizen (Verklaring DVZ, punt 24; CGVS, p. 34-35). het feit dat u met een vals paspoort wilde reizen, betekent echter niet dat u zich noodzakelijkerwijze uw eigen paspoort moest ontdoen of dat u er geen kopie kon van bewaren. Hierdoor ontbreekt elk bewijsstuk voor uw reisroute en daarnaast ook identiteit en nationaliteit. Van een verzoeker mag nochtans verwacht worden dat hij elk stuk dat zijn identiteit, herkomst, nationaliteit, reisroute en asielrelaas kan staven voorlegt.

U legt een aantal medische attesten neer, maar deze kunnen de bovenstaande vaststellingen niet wijzigen noch komen hierin andere elementen naar voren die aantonen dat u een nood aan bescherming heeft. Een eerste attest gaat over uw schildklierprobleem, een ander over uw littekens en een derde attest gaat over uw besnijdenis. Wat de littekens betreft, verklaart u dat u deze littekens te wijten hebt aan de slagen van uw tante (CGVS, p. 34). U kunt deze littekens ook in andere omstandigheden of door andere personen hebben opgelopen. De precieze omstandigheden waarin de verwondingen ontstonden die aan de basis van de littekens lagen, worden niet beschreven in dit attest. Een arts kan deze omstandigheden bovendien nooit met zekerheid omschrijven of vaststellen. Het besnijdenisattest betreft, hieruit blijkt dat u genitale verminking type 3 hebt ondergaan en een volledige defibulatie hebt gehad na uw eerste bevalling. Aanvankelijk lijkt u te suggereren dat u na uw bevallingen steeds werd geherinfibuleerd. Na verdere bevraging en confrontatie met de bevindingen van de arts in het besnijdenisattest, verklaart u dat u initieel volledig was geïnfibuleerd en nu gedeeltelijk gedefibuleerd bent. Bij een eventuele terugkeer naar uw land, geeft u aan geen vrees te hebben die verband houdt met uw besnijdenis (CGVS, p. 34). Hoe dan ook, houden medische problemen op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met uw tante M., H. en Al-Shabaab, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 29 juni 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20210629.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 29 juni 2021) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. En Mogadishu kent sinds 2012 een wederopbouw. Verbeterde veiligheidsomstandigheden leiden tot aanzienlijke investeringen van de diaspora en de oprichting van commerciële zones in de stad. Ook de bouwnijverheid leeft er op. Al-shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. Al-Shabaab blijft ook in de verslagperiode direct en indirect de confrontatie aangaan met de overheid en regeringsstrijdkrachten in de stad. Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door doelgerichte aanslagen tegen overheidspersoneel en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten) en in minder mate door terreuraanslagen met geïmproviseerde explosieven.

Al-Shabaab voert in Mogadishu gerichte moordaanslagen en terreuraanvallen uit op overheidsambtenaren, veiligheidstroepen en internationaal personeel op de luchthaven, in hotels, bars, coffeeshops, restaurants, politiebureaus en overheidsgebouwen. Hoewel al-Shabaab bepaalde groepen viseert, vallen er soms burgerdoden. Verschillende bronnen stellen vast dat al-Shabaab minder grootschalige, complexe aanvallen uitvoert en zich toelegt op het gebruik van geïmproviseerde explosieven. Tijdens de verslagperiode zijn bij de helft van de door ACLED geregistreerde incidenten vuurwapens betrokken. De andere helft zijn aanslagen met explosieven (IED's en granaten).

Naast terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld in Mogadishu, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, muitende legereenheden, milities en onbekende gewapende groepen. ACLED registreert ook gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. Een aanhoudende politieke crisissituatie over het verkiezingsproces leidt op 25 april 2021 tot een korte uitbarsting van geweld in bepaalde districten in de hoofdstad tussen enerzijds zwaarbewapende muitende soldaten en antiregeringsmilities en anderzijds de veiligheidsdiensten. ACLED telt minstens vijf gedode soldaten. In mei 2021 ebben de spanningen rond de verkiezingen weg.

Het geweld in de hoofdstad stijgt in december 2020, het begin van de huidige verslagperiode, in vergelijking met de periode juni - november 2020. Daarna volgt het aantal gewelddaden een fluctuerende lijn, met een piek in april 2021, gevolgd door het laagste aantal door ACLED geregistreerde incidenten in deze verslagperiode in mei 2021. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar. Burgers worden soms doelbewust (bijvoorbeeld personen werkzaam in de administratie en zakenlui) en soms als nevenschade (als passant bij een bomaanslag) slachtoffer van het geweld. Tijdens de verslagperiode registreert ACLED 48 incidenten als violence against civilians met 36 burgerdoden. Het geweld dat ACLED registreert onder explosions/ remote violence maakt in de huidige verslagperiode 105 doden, waaronder ook burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofd dermate verhogen dat er moet

aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De opmerkingen die u formuleerde op de notities van het gehoor, betreffen verduidelijkingen van bepaalde passages en rechtzettingen van de vertaling. Hiermee werd rekening gehouden in de beoordeling. Hoe dan ook moet hierbij worden opgemerkt dat deze opmerkingen geen ander licht kunnen werpen op de gemaakte beoordeling.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is, is terug te vinden via de in de beslissing opgenomen hyperlinks en in het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een manifeste appreciatiefout en een schending van de volgende bepalingen aan:

“schending van artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, en van artikelen 48/2, 48/, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestigingen de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 1. 2 en 2 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 17 en 27 van Koninklijk besluit van 11 juli 2002 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verzoekster citeert artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet en voert hierbij aan dat er geen grondige analyse werd uitgevoerd van de relevante informatie die zij heeft voorgelegd, rekening houdend met haar specifieke profiel. De commissaris-generaal begaat een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoekster te weerhouden *“en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten”*.

- Verzoekster gaat eerst in op haar nationaliteit.

Zij meent dat de commissaris-generaal haar herkomst uit Somalië in twijfel trekt omdat zij niet in het bezit is van identiteitsdocumenten. Verzoekster citeert uit paragraaf 196 van de Proceduregids van de UNHCR. Zij voert hierbij aan dat het gebrek aan bewijs niet aan haar kan worden verweten, gezien dit een situatie is die inherent is aan de meeste verzoekers om internationale bescherming. Bovendien is verzoekster een ongeschoolde vrouw die jarenlang mishandeld werd door haar tante en bijna haar hele level illegaal in Saudi-Arabië heeft verbleven. Zij acht het in deze omstandigheden, en gezien haar precare situatie in Somalië, dan ook niet verwonderlijk dat zij geen identiteitsdocumenten heeft en niet in staat is om enige vorm van bewijs te leveren.

Verzoekster meent dat er geen ernstige reden is om haar identiteit en nationaliteit in twijfel te trekken en dat de commissaris-generaal desgevallend hierover verder onderzoek dient te voeren en te motiveren, *quod non in casu*. Zij vermeldt hierbij nog dat zij een nauwkeurige beschrijving heeft gegeven van haar wijk, stad en geboortestreek en de dorpen in de omgeving.

Verzoekster besluit dat het ontbreken van bewijsstukken niet aan haar kan worden tegengeworpen en dat dit er niet toe kan leiden dat de geloofwaardigheid van haar identiteit en relaas in twijfel wordt getrokken.

- Verzoekster vraagt vervolgens de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Wat de “kwalificatie” betreft, voert verzoekster aan dat zij in Somalië en Saudi-Arabië “gruweldaden” beleefde als vrouw. Zij was het slachtoffer van vrouwelijke genitale verminking (VGV). Zij werd jarenlang mishandeld door haar tante. Zij werd gedwongen tot een huwelijk met een oudere man. Verzoekster citeert uit informatie van EASO waaruit blijkt dat vrouwen in Somalië mishandeld worden vanwege hun status als vrouw. Ook heeft Al-Shabaab een zeer “retrograde kijk” op vrouwen en hun rechten. Uit de geciteerde informatie van La Croix blijkt dan weer dat vrouwenrechten achteruitgaan in Somalië sinds 2018. Hieruit besluit verzoekster dat vrouwen vaak bedreigd en mishandeld worden in Somalië. Zij meent dan ook dat zij *prima facie* een nood heeft aan internationale bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen ten gevolge van het behoren tot de specifieke sociale groep van vrouwen in Somalië, in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet. Zij voert aan dat “Gezien de beschikbare informatie die stelt vast dat gedwongen huwelijken, huiselijk geweld, seksueel geweld, verspreiden problemen vormen voor vrouwen in Somalië en dat vrouwen geen toegang hebben tot het justitie systeem vreesde verzoekster met redenen vervolgingen door haar ex-man. Ze vreest voor haar leven. Omdat haar gedrag (vluchten en hertrouwen) tegen de Islamitische wet vreest ze ook dood door steniging.” Verzoekster meent dat deze vervolgingsdaden binnen het toepassingsgebied vallen van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

- Verzoekster geeft vervolgens een theoretische toelichting over de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij voert aan dat zal worden aangetoond dat de grieven van de commissaris-generaal onvoldoende zijn om de ernst van de door haar ondergane vrees in vraag te stellen. Zij loopt een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

- Verzoekster gaat vervolgens in op de “[g]eloofwaardigheid van haar relaas”.

Zij citeert uit rechtspraak van de Raad en voert aan dat de grieven van de commissaris-generaal op basis waarvan hij haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Verzoekster meent dat zij een oprechte inspanning heeft geleverd om haar verzoek aannemelijk te maken en dat haar “het voordeel van de twijfel” moet toegekend worden. Er zijn voldoende elementen om haar verklaringen als vastgesteld te beschouwen.

Zij meent verder dat de “door het CGVS gevolgde cascade-redenering” het onmogelijk maakt om haar problemen met haar ex-echtgenoot aan te tonen, ook al zijn deze verklaringen in wezen consistent en zonder tegenstrijdigheden.

Verzoekster betwist vervolgens de motieven van de bestreden beslissing op verschillende punten:

(1) Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud, voert verzoekster vooreerst aan dat het noodzakelijk is om “rekening te houden van de omstandigheden waaronder de interviews bij de DVZ plaatsvinden, en het gehoorverslag van de DVZ niet zo strikt te lezen. Inderdaad zijn de omstandigheden van het onderhoud heel vaal moeilijk, frustrerend (in lawaai, soms meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, enz.) en de asielzoekers worden onder druk gezet om met in detail te treden en de feiten kort samen te vatten. Bovendien, hebben asielzoekers vaak nog nooit een advocaat ontmoet. Deze omstandigheden van de interviews zijn ver van optimaal.” Verzoekster acht de grief van de commissaris-generaal dan ook te strikt. Zij bevestigt haar verklaringen zoals afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud. Zij stelt, onder citering van haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, dat zij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud een aantal fouten in haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gecorrigeerd. Zij verklaarde hier tevens dat haar verklaringen er niet aan haar werden voorgelezen en dat zij onder druk stond om alles kort te houden.

Verzoekster verwijst voorts naar vaste rechtspraak van de Raad van State en voert hierbij aan dat *in casu* niet voldaan is aan de voorwaarden die hierin worden gesteld, dat de vastgestelde tegenstrijdigheden redelijkerwijze te verklaren zijn en dat op basis van de tegenstrijdigheden niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat de verzoeker om internationale bescherming geen vluchteling is.

(2) Betreffende de motivering in de bestreden beslissing omtrent de geloofwaardigheid van de feiten die zich afspeelden in Saudi-Arabië, licht verzoekster toe als volgt:

“Volgens het CGVS zijn meerder vraagtekens in het relaas van verzoekster (bestreden beslissing p. 2). In dit verband is de redenering van het CGVS volledig subjectief en ongegrond. Wij vertrouwen op de wijsheid van Uw Raad op dit punt.

Zo, is het CGVS niet overtuigd door de "toevallige timing van de aankondiging van het gedwongen huwelijk een week nadat B. de hand van verzoekster aan haar tante vroeg.

Wij zijn het niet eens met het CGVS. Er is natuurlijk niks "toevallig" in deze timing. Het is niet zonder reden dat deze aankondiging op dit tijdstip is gedaan; het was omdat de verzoeker de wens uitte om te trouwen. Het CGVS insinueert dat H., omdat verzoekster tot een minderheidsclan behoort, niet met haar zou zijn getrouwd en ook niet voor haar zou hebben betaald. Integendeel, het was juist zijn positie als man van een superieure clan die hem in staat stelde te trouwen met verzoekster, een zeer jonge en mooie vrouw, terwijl H. veel ouder was. H. deed letterlijk wat hij wilde, vanwege zijn superioriteit."

(3) Betreffende de motivering in de bestreden beslissing over het gedrag van verzoekster en haar broer B., wijst verzoekster er eerst op dat de bestreden beslissing zelf vermeldt dat verzoekster wel degelijk maatregelen heeft genomen om het huwelijk met H. te verhinderen. Zij meent echter dat de commissaris-generaal geen begrip heeft voor en geen rekening houdt met de situatie waarin zij zich bevond: *"De broer van verzoekster kon niets voor hen doen, daar hij niet aanwezig was, maar in het buitenland verbleef. Noch verzoekster noch B. kon zich legen het huwelijk verzetten. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert was er niks 'mogelijk snel te doen om de nikah met H. te verhinderen'".* Voorts stelt verzoekster dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van haar reactie geen rekening houdt met haar profiel van jonge Somalische moslimvrouw die niet naar school ging, illegaal in het buitenland verbleef, geen familie heeft en bedreigd werd door *"de enige persoon in haar entourage die aanwezig is"*. Verzoekster citeert in dit verband uit artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet en het Handvest van het persoonlijk onderhoud van het CGVS waaruit blijkt dat de protection officer rekening moet houden met het profiel van verzoekster bij de beoordeling van haar verklaringen. De commissaris-generaal heeft niet voldaan aan deze verplichtingen, aldus verzoekster. Hij heeft geen rekening gehouden met het geslacht, de sociale status, de opleiding en de religie van verzoekster om het verzoek te beoordelen. De beoordeling van de commissaris-generaal *"was dus niet gericht op individuele, objectieve en onpartijdige wijze"*. Gelet op haar profiel, kan verzoekster niet beschuldigd worden van inconsistenties in haar gedrag en moet haar relaas als geloofwaardig worden beschouwd. De grief van de commissaris-generaal is te strikt en in strijd met de wetgeving en moet dan ook verworpen worden.

Verzoekster voert vervolgens nog aan als volgt:

"Bovendien, stelt het CGVS dat het ontsnapping van verzoekster niet overtuiging is. Ook deze conclusie is uitsluitend gebaseerd op een subjectieve beoordeling.

Gezien verzoeksters gebrek aan middelen had haar tante geen idee dat zij in slaat zou zijn een dergelijk plan op te stellen en uit te voeren.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, had verzoeksters tante geen reden om de vlucht van verzoekster te vermoeden.

Deze grief is gebaseerd op een valse veronderstelling en moet verworpen worden.

Ten slotte is het CGVS van oordeel dat de broer van verzoekster had moeten trachten de tante van verzoeker te overtuigen. Aangezien dit niet het geval was, is het CGVS impliciet van mening dat dit niet geloofwaardig is.

Het CGVS vergeet dat de broer van verzoekster niet aanwezig was. In zijn afwezigheid was de tante van verzoekster verantwoordelijk voor haar. niet hij. Opnieuw is deze grief gebaseerd op een valse veronderstelling en moet verworpen worden."

(4) Verzoekster gaat vervolgens in op de motivering in de bestreden beslissing inzake de feiten na haar ontsnapping. Waar de bestreden beslissing stelt dat het niet aannemelijk is dat haar echtgenoot niet van bij aanvang bij haar broer om haar hand vroeg, licht verzoekster toe als volgt:

"Als B. op bezoek ging bij verzoeksters tante, was dat omdat verzoekster bij haar tante woonde. Ze stond onder het gezag van haar tante. Haar broer was er niet, hij was in het buitenland. Daarom vroeg B. de tante van verzoekster om haar hand in het huwelijk. Dit leek de juiste manier.

Het is, achteraf, gemakkelijk in te zien dat het "voldoende zou zijn geweest" om haar broer ten huwelijk te vragen. Gezien de omstandigheden leek dit niet de juiste manier om het aan te pakken.

Deze grief van het CGVS kan niet volstaan om de poging tot gedwongen huwelijk van verzoekster in twijfel te trekken."

Wat de deportatie van haar tante betreft in 2014, merkt verzoekster op dat *"de broer van verzoekster niet op de hoogte van deze deportatie [was] gebracht in 2014. In de werkelijkheid was de broer van verzoekster niet in contact met zijn tante tot 2018. Hij heeft deze informatie dus niet achtergelaten. Hij was zelf niet op de hoogte van de deportatie van zijn tante naar Somalië in 2014."*

Verzoekster voert nog, onder citering van haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, aan dat de commissaris-generaal een verkeerde lezing heeft gedaan van haar verklaringen. De grief van de commissaris-generaal is feitelijk onjuist en moet verworpen worden, aldus verzoekster.

(5) Betreffende de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de relatie van verzoekster en haar echtgenoot, benadrukt verzoekster eerst dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat *"haar echtgenoot haar pas sinds de detentieplaats [heeft] kunnen bellen, hebben zij nog kort contact gehad toen hij in Soedan was, en daarna zijn hun contacten beëindigd."*

Aangezien de deportatie bovendien reeds aan de gang was en vervolgens is uitgevoerd, was de reden voor het ontslag niet langer relevant. Het is duidelijk dat hun relatie na de deportatie snel is verslechterd." Verzoekster citeert uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en voert aan dat: *"Aangezien er volgens ons nooit sprake van is geweest dat verzoekster zich zou verzetten tegen de uitzetting van 'naar echtgenoot, aangezien deze reeds gaande was, is liet zeer aannemelijk dat zij de reden voor het ontslag van haar echtgenoot nooit heeft gekend."*

(6) Over de motivering in de bestreden beslissing wat de feiten die zich in Somalië afspeelden betreft, voert verzoekster aan als volgt:

"Het CGVS is verbaasd dat de tante van verzoeker pas in 2018 naar de broer van verzoeker is gaan zoeken, hoewel zij al in 2014 vermoedens had toen hij werd uitgezet."

Zoals blijkt uit het bestreden beslissing en de aantekeningen van verzoeksters persoonlijk onderhoud, heeft haar tante echter pas in 2018 bevestiging gekregen van haar verdenkingen. Dit is wat haar ertoe aanzette actie te ondernemen. Ter herhaling was de tante van verzoeker niet in contact met andere familieleden. Ze heeft dus niks over verzoekster of haar broer jarenlang gehoord."

Anders dan de verwerende partij stelt, de tante van verzoekster vóór dit toevallige nieuws niet in staat was hen te ontdekken, laat staan te onderzoeken, te straffen of te bedreigen."

Het CGVS gelooft niet dat de tante van verzoekster en H. nog steeds wrok koesteren tegen verzoekster en haar broer."

Maar het is duidelijk dat ze beiden vernederd zijn. Ze zijn allebei bedrogen."

Het is duidelijk dat H. zich als gehuwd met verzoekster beschouwt."

In deze omstandigheden is het logisch en aannemelijk dat verzoekster in gevaar is."

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, is er geen reden om aan te nemen dat inmiddels een financiële overeenkomst tussen H. en de tante van verzoekster tot stand is gekomen. Dit is pure speculatie van het CGVS. Dit doet niets af aan de geloofwaardigheid van de vrees van de verzoeker."

Het CGVS uit het feit dat verzoekers broer nog in leven was, afleidde dat de vermeende bedreigingen niet geloofwaardig waren."

Verzoekster begrijpt deze redenering nog steeds niet. Moet haar broer sterven om de bedreigingen geloofwaardig te vinden?"

In werkelijkheid zal verzoeksters tante verzoekster niet kunnen vinden zonder verzoeksters broer, zodat het "logisch" is dat zij haar dreigementen niet uitvoert."

Deze grief van het CGVS is subjectief en ongegrond en moet verworpen worden."

(7) Waar de bestreden beslissing stelt dat haar verklaringen over haar relatie met haar schoonfamilie in Soedan ongeloofwaardig zijn, stelt verzoekster dat zij niet weet waarom haar schoonfamilie weigerde om haar in dienst te nemen. Zij vermoedt dat de reden financieel was. Verzoekster geeft aan niet te begrijpen waarom de commissaris-generaal hier zoveel belang aan hecht in de bestreden beslissing en stelt dat de commissaris-generaal niet kan aantonen hoe dit de geloofwaardigheid van haar relaas ondermijnt.

- Verzoekster geeft vervolgens een theoretische toelichting over *"het voordeel van de twijfel"*.

Zij vraagt verder dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt toegepast. Het feit dat zij in het verleden reeds vervolgd werd, leidt tot het vermoeden dat zij in geval van een terugkeer opnieuw zal worden vervolgd. De commissaris-generaal heeft niet aangetoond dat er geen risico meer bestaat dat deze vervolging in geval van terugkeer zich niet opnieuw zal voordoen of dat verzoekster toegang zal hebben tot een effectieve bescherming van de autoriteiten.

- Verzoekster voert verder aan dat haar de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet ten gevolge van de veiligheidssituatie in Somalië.

Zij geeft een theoretische toelichting over het begrip van een gewapend conflict en het arrest “*Diakité*” en het arrest “*Elgafaji*”. Verzoekster voert aan dat volgens verschillende bronnen niet kan worden uitgesloten dat er in Somalië sprake is van een intern gewapend conflict.

Zij citeert hierbij uit informatie van EASO en het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken. De aanwezigheid van Al-Shabaab in Somalië, die door veel bronnen wordt bevestigd, heeft geleid tot veel gevechten tussen strijdkrachten van de overheden en Al-Shabaab. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in het bijzonder gepleegd wordt door Al-Shabaab als willekeurig kan worden beoordeeld. Verzoekster citeert hierbij uit de informatie van UK Home Office. Dit willekeurig geweld veroorzaakt aldus een ernstige bedreiging van haar leven in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet, aldus verzoekster.

Verzoekster meent verder dat de motivering in de bestreden beslissing in ieder geval in strijd blijft met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM. Zij geeft een theoretische toelichting en voert aan dat het feit dat zij niet voldoet aan haar medewerkingsplicht, de commissaris-generaal niet ontslaat van de plicht om een analyse te maken van het risico van een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij benadrukt dat, zelfs indien er regionale verschillen bestaan, de situatie in Somalië in het algemeen zeer precair is. Verzoekster citeert uit informatie van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, UK Home Office, Amnesty International, Human Rights Watch, USDOS en de VN-Veiligheidsraad. Zij benadrukt hierbij dat burgers vaak het slachtoffer zijn van aanslagen door Al-Shabaab en door wetshandavingsinstanties.

Verder stelt verzoekster, onder citering van informatie van het UK Home Office, dat het dagelijkse leven van inwoners in Somalië beïnvloed wordt door het geweld en de voedselonveiligheid. Zij benadrukt nog, onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, dat deze kwalitatieve criteria even belangrijk zijn als het aantal geweldincidenten of doden.

Zij besluit hieruit dat het risico dat een terugkeer naar Somalië tot een schending van artikel 3 van het EVRM kan leiden bevestigd is door een aantal bronnen.

Zij meent dat, gelet op de veiligheidssituatie in Somalië, de commissaris-generaal een “*mogelijk gebied van terugkeer moest overwegen, zodat de terugkeer niet artikel 3 EVRM schendt*”. Zij acht het meest logisch dat zij zal worden teruggestuurd naar Mogadishu, doch citeert uit informatie van UNCHR waaruit blijkt dat Mogadishu niet automatisch een goed vestigingsalternatief betreft, alsook dat in andere steden de situatie van intern ontheemden precair is. Verzoekster stelt dan ook dat “*Gezien het objectieve risico van vernederende of onmenselijke behandeling in geval van terugkeer naar Somalië, als gevolg van de veiligheidssituatie in Somalië en de situatie van IDP's, is de verzoekende partij van mening dat de verwerende partij kon niet afzien van een analyse van een terugkeer “alternatief” die Artikel 3 EVRM zou eerbiedigen.*” Zij meent nog dat dergelijke analyse rekening moet houden met haar individuele situatie, waaronder haar clan en citeert hierbij uit informatie van UK Home Office en UNHCR. De commissaris-generaal heeft echter geen individuele beoordeling gemaakt, aldus verzoekster.

Gelet op het voorgaande, besluit verzoekster dat de motivering in de bestreden beslissing onvoldoende, inadequaat en incorrect is om een negatieve beslissing te nemen wat haar problemen in Somalië met haar tante en H. betreft. Zij meent dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd voor bijkomend onderzoek. Zij stelt dat haar verklaringen als aannemelijk en geloofwaardig moeten worden beschouwd, indien nodig op basis van “*het voordeel van de twijfel*”. Rekening houdende met de veiligheidssituatie in Somalië en “*in andere steden*”, zijn er ook voldoende elementen om een reëel risico op ernstige schade in geval van een terugkeer als aannemelijk te beschouwen, aldus verzoekster.

2.1.2. In een aanvullende nota van 4 juli 2022 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EASO-rapport “*Somalia Security situation*” van 20 september 2021;
- de COI Focus “*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van Cedoca van 28 februari 2022.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekster geschonden acht, en een theoretische toelichting over een aantal van deze bepalingen, laat op zich niet toe om vast te stellen dat zij een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoekster slaagt er niet in om de door haar ingeroepen vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeksters verweer in wezen beperkt blijft tot het herhalen van haar verklaringen en het volharden in de geloofwaardigheid van haar relaas, het poneren van blote beweringen, het geven van persoonlijke vergoelijkungen en excuses en het op algemene wijze minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

De bestreden beslissing wees er vooreerst terecht op dat verzoeksters opeenvolgende verklaringen over haar asielmotieven bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud, niet eensluidend zijn. De bestreden beslissing stelde in dit verband terecht vast dat:

"Om te beginnen stelt het CGVS vast dat uw opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS niet geheel eensluidend zijn, wat afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid. In de eerste plaats zijn er uw verklaringen over de personen die u vreest. Bij de DVZ noemt u uw tante maar ook uw (hele) familie behalve A. Nergens noemt u H. of Al-Shabaab. In tweede instantie, hebt u bij de DVZ nergens gewag gemaakt van de bedreigingen van H. en zijn Al-Shabaabkompanen. U stelde enkel dat u omdat u het gedwongen huwelijk weigerde problemen kreeg in Somalië met uw familie, maar meer dan dat ook niet (Vragenlijst CGVS, vraag 3 punt 5). Dat u de bedreigingen van H. en Al-Shabaab ongemoeid, wat een belangrijk element vormt in uw relaas, zomaar achterwege zou laten kan moeilijk gevolgd worden. Gevraagd naar uw ervaringen op de DVZ in het begin van het onderhoud op het CGVS, verklaart u dat u het relaas kort moest houden en van de tolk niet zou mogen hebben speciëren met welke familieleden precies u problemen had. U geeft ook aan uw verklaringen bij de DVZ te hebben overlopen met uw advocaat. Wel wilde u van bij het begin van het onderhoud een aantal fouten rechtzetten, namelijk dat het jaartal waarin u gedwongen uitgehuwelijkt werd, niet 2010 was maar 2009 en dat uw naam en uw moeders naam verkeerd genoteerd werden in Griekenland. U brengt geen andere correcties aan in de samenvatting van uw asielrelaas, ook niet na afloop van het onderhoud in uw opmerkingen bij de notities (CGVS, p. 2-3)."

Verzoekster wijst in haar verzoekschrift op de omstandigheden waarin het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvindt. De Raad merkt op dat, zelfs al valt niet uit te sluiten dat niet elk interview in optimale omstandigheden plaatsvindt, dan nog dient verzoekster *in concreto* aan te tonen dat dergelijke omstandigheden de besluitvorming hebben bepaald of negatief beïnvloed. Verzoekster merkt op dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken onder druk werd gezet om het kort te houden. Het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, ontslaat verzoekster echter geenszins van haar medewerkingsplicht en van de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk de relevante elementen van haar verzoek weer te geven van bij aanvang van de procedure. De Raad stelt hierbij vast dat de vastgestelde tegenstrijdigheden betrekking hebben op kernelementen van verzoeksters relaas, zijnde de bedreigingen van H., de man die haar gedwongen wilde huwen, en Al-Shabaab. Van verzoekster kan worden verwacht dat zij haar asielmotieven zo accuraat en correct mogelijk weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Verzoekster toont voorts niet *in concreto* aan dat wat in de vragenlijst werd opgenomen, niet overeenstemt met wat zij werkelijk verklaarde. Verzoekster benadrukt dat zij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud een aantal fouten in haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gecorrigeerd. De Raad stelt echter vast dat deze correcties geen betrekking hadden op de vastgestelde afwijkingen in verzoeksters verklaringen en hier dus ook geen verschoning voor kunnen bieden. Verzoeksters verweer in het verzoekschrift blijft voorts beperkt tot een verwijzing naar de algemene problemen die zich kunnen voordoen tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster licht echter niet *in concreto* toe welke moeilijkheden zij nog ondervond tijdens dit interview die een invloed hebben gehad op haar vermogen om nauwkeurige en volledige verklaringen af te leggen. Verzoekster toont evenmin aan hoe de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij toont dus niet *in concreto* aan dat geen rekening mag worden gehouden met haar verklaringen afgelegd bij aanvang van de procedure. De vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekster doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

De bestreden beslissing oordeelde voorts terecht dat het niet aannemelijk is dat H., een man van een meerderheidsclan, wilde huwen met verzoekster, die lid is van een minderheidsclan. In dit verband werd in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat:

"Het feit dat u als Yaharmeisje werd uitgehuwelijkt aan een man van een meerderheidsclan en dit voor zover u weet voor veel geld of goud, roept vragen op."

Uit de achtergrondinformatie blijkt dat clans zoals de Yahar gerekend worden tot de minderheidsclans of –groepen in Somalië en nog steeds een zwakkere positie hebben binnen de Somalische gemeenschap en maatschappij. Huwelijken tussen partners van minderheids- en meerderheidsclans blijven hoe dan ook ongewoon en zelfs veeleer uitzonderlijk omwille van het stigma dat hier nog steeds op rust. Zelf geeft u aan dat huwelijken tussen de Yahar en meerderheidsclans niet sociaal wenselijk zijn (CGVS, p. 5). Wanneer er gemengde huwelijken plaatsvinden, zo blijkt uit de achtergrondinformatie, dan gaat het niet om gearrangeerde huwelijken maar huwelijken uit liefde waarbij de partners zelf voor elkaar kiezen en niet de familieleden. Dat een 50-jarige oude man een tweede huwelijk met een meisje van de Yahar zou aangaan, lijkt ook moeilijk te rijmen met het gegeven dat het vooral oudere welstellende mannen of mannen met een zekere status zijn die aan polygamie doen. Hoewel de achtergrondinformatie het nergens expliciet stelt, lijkt het niet vreemd om te veronderstellen dat een tweede huwelijk ook uiting geeft aan de status van de man, net zoals een groot aantal kinderen in Somalië eveneens geassocieerd wordt met economische welstand, status en trots. Als een tweede huwelijk effectief als statussymbool beschouwd kan worden, dan is de keuze voor een meisje van een minderheidsgroep allesbehalve voor de hand liggend en veeleer statusverlagend.”

Waar verzoekster aanvoert dat H. omwille van zijn positie als oudere man van een superieure clan in staat was om met verzoekster als jonge en mooie vrouw van een minderheidsclan te trouwen, wijst de Raad erop dat deze bewering klemmt met de beschikbare landeninformatie (Landeninformatie, stuk 7, nr. 1). Hieruit blijkt genoegzaam dat de meerderheid van de Somaliërs niet willen trouwen met een lid van een minderheidsclan. De reden hiervoor is dat leden van minderheidsclans traditioneel als onrein worden beschouwd door Somaliërs. In het licht van deze informatie kon de commissaris-generaal terecht oordelen dat het niet geloofwaardig is dat verzoekster als lid van de minderheidsclan Yahar voor veel geld of goud zou worden uitgehuwelijkt aan H. Verzoeksters verweer in het verzoekschrift kan dan ook geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing, temeer daar zij zich beperkt tot het geven van blote beweringen die niet worden ondersteund door concrete elementen of gegevens. Dergelijke vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoekster ingeroepen vervolgingsfeiten.

Verzoekster voert nog aan dat, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, zij maatregelen nam om het huwelijk met H. te verhinderen. Zo nam zij contact op met haar broer. De Raad treedt echter de bestreden beslissing bij dat het niet aannemelijk is dat zij en A. voor het overige geen plannen maakten om de *nikah* met H. te verhinderen. Verzoekster geeft in haar verzoekschrift zelf aan dat haar broer niets kon doen, omdat hij in het buitenland was. Verzoekster volhardt dat zij en A. niets konden doen om de *nikah* met H. te verhinderen, doch de bestreden beslissing wees er terecht op dat het niet onredelijk is om te verwachten dat zij en A. plannen zouden maken om samen weg te lopen en te huwen. Verzoekster voert nog aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar profiel en haar capaciteiten als jonge vrouw die niet naar school gaat, illegaal in het buitenland verblijft en geen andere familie heeft buiten haar tante die haar bedreigde. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekster zich kon beroepen op de steun van A. om het huwelijk met H. te ontlopen. Bovendien was zij volgens haar verklaringen initiatiefrijk genoeg om weg te lopen van haar tante op het moment dat zij hiertoe de kans kreeg. Verzoeksters verwijzing naar haar profiel, in het licht van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet, biedt dan ook geen afdoende verklaring voor haar passieve gedrag in het licht van het gedwongen huwelijk dat zij volgens haar verklaringen diende te ondergaan. Waar verzoekster verwijst naar het CGVS-Handvest merkt de Raad op dat dit geen afdwingbare juridische norm is, zodat zij zich hier niet dienstig op kan beroepen.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeksters broer, die niet akkoord ging met de plannen van zijn tante, geen maatregelen zou ondernemen om het huwelijk met H. tegen te houden. Verzoeksters verweer dat hij niets kon doen omdat hij niet aanwezig was en dat haar tante in zijn afwezigheid verantwoordelijk was voor haar, betreft andermaal een blote bewering die niet wordt ondersteund door concrete elementen of gegevens. De Raad stelt vast dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud zelf verklaarde dat haar tante onder de islamitische sharia niet gerechtigd was om haar hand aan een man te geven en haar broer wel (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 19). Ook blijkt uit de beschikbare informatie (Landeninformatie, stuk 7, nr. 1) dat de *nikah* plaats moet vinden in de aanwezigheid van een mannelijke voogd van verzoekster en vrouwen geen voogd mogen zijn. In dergelijke context is het niet geloofwaardig dat verzoeksters broer, zelfs indien hij zich in het buitenland bevond, geen enkele maatregel zou trachten te nemen om de plannen van zijn tante voor het huwelijk met H. te verhinderen.

De bestreden beslissing stelde tevens terecht vast dat verzoeksters verklaringen over haar ontsnapping van haar tante summier en ongeloofwaardig zijn. Met het aanvoeren dat dit een subjectieve beoordeling betreft, doet verzoekster geen afbreuk aan de motieven in de bestreden beslissing op dit punt. Ook haar verweer dat haar tante geen reden had om haar vlucht te vermoeden omdat zij geen middelen had betreft een loutere bewering in haar hoofde, die dan ook geen afdoende verklaring biedt voor de vaststelling dat

het niet aannemelijk is dat verzoeksters tante het risico zou nemen om verzoekster naar buiten te nemen voor een bezoek aan de schoonheidsspecialiste in de wetenschap dat zij tegen het huwelijk gekant was en dat zij zelf een huwelijkspartner had gevonden. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat dit een onnodig risico lijkt te betreffen in hoofde van verzoeksters tante, hetgeen, samen met de overige vaststellingen in de bestreden beslissing, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas.

Gelet op hetgeen voorafgaat, oordeelde de bestreden beslissing dan ook op pertinente en correcte wijze dat:

“Nog een belangrijk element in uw asielrelaas dat verder twijfels zaait over uw verklaringen is het gegeven dat u noch B.O.A. noch uw broer in de tijd die vooraf ging aan de nikah, gedegen stappen zette opdat het huwelijk met H. niet zou plaatsvinden. U contacteerde weliswaar uw broer om hem in te lichten over de plannen van uw tante waarmee hij niet akkoord ging en hij adviseerde u zelfs naar B.O.A. toe te gaan. Maar u noch B.O.A. ondernam enige acties om een stokje voor de nikah te steken. Gevraagd naar de reactie van B.O.A. op de huwelijksregelingen die u tante trof, zegt u dat hij hier niet gelukkig mee was maar dat hij niets kon doen omdat u onder het juk van uw tante zat (CGVS, p. 25). Indien u werkelijk niet met H. maar met B.O.A. wilde huwen, zou verwacht worden dat u snel al het mogelijke deed om de nikah met H. te verhinderen. Het is niet onredelijk om te verwachten dat u of B.O.A. op zijn minste plannen zouden smeden om samen weg te lopen en te huwen. U en B.O.A. wilden hoe dan ook huwen. Dat u wacht om vanonder het juk van uw tante te komen tot u er op toevallige wijze in slaagt te ontsnappen wanneer H. al in Saudi-Arabië is, u hem ontmoet heeft, de nikah plaatsvindt en uw tante u naar de schoonheidsspecialiste brengt, overtuigt niet. Bovendien zijn uw verklaringen over uw ontsnapping vrij summier en weinig waarschijnlijk. U wrikt zich immers onderweg naar de schoonheidsspecialiste los van uw tantes hand terwijl uw tante vervolgens toekijkt hoe u het op een lopen zet. U verklaart immers dat ze u niet durfde achterna te lopen uit vrees voor de politie (CGVS, p. 24). Dat uw tante u überhaupt naar buiten meeneemt, in de wetenschap dat u sterk gekant was tegen het huwelijk met H. en bovendien zelf een huwelijkspartner had gevonden (CGVS, p. 23-25), was op zich een gewaagde zet. Een risico waarvan in haar visie geoordeeld kan worden dat het onnodig was te nemen gezien de omstandigheden. Ook blijkt nergens uit uw verklaringen dat u contact opneemt met uw tante om haar te overtuigen van haar plannen af te zien. Tenslotte blijft uw broer in afwezigheid van uw vader de persoon die binnen de Somalische maatschappij de meeste inspraak heeft in uw huwelijk en als uw vertegenwoordiger kan optreden. Het zou dus niet onlogisch zijn dat hij minstens probeerde uw tante een halt toe te roepen.”

De bestreden beslissing wees er tevens terecht op dat het niet aannemelijk is dat A. niet van bij aanvang haar broer om haar hand zou vragen doch zich wel tot haar tante zou richten. Verzoekster benadrukt in haar verzoekschrift dat haar broer zich in het buitenland bevond en dat zij in Saudi-Arabië onder het gezag van haar tante stond, doch dit vormt geen afdoende verklaring. De Raad wijst er immers andermaal op dat verzoekster zelf verklaarde dat haar tante onder de islamitische sharia niet gerechtigd was om haar hand aan een man te geven en haar broer wel (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 19). De bestreden beslissing motiveerde dan ook op pertinente en correcte wijze dat:

“Ook bij de feiten na uw ontsnapping, kunnen kanttekeningen geplaatst worden. Na uw ontsnapping contacteert u B.O.A., die u onderbrengt bij zijn familie en met wie u twee weken later huwt met de toestemming van uw broer die eveneens als getuige optreedt. Het is overigens opvallend dat B.O.A. niet van in het begin om uw hand vroeg aan uw broer maar naar uw tante stapte. U leidt gedurende een zevental jaren een probleemloos bestaan in Jeddah. In de dagen volgend op uw ontsnapping en zelfs in de daaropvolgende jaren hebt u geen enkel contact meer met uw tante gehad noch verneemt u enig nieuws over H.. U hebt geen weet van het feit dat uw tante op zoek ging naar u, maar wel dat uw tante op een gegeven moment voor haar deportatie aan haar ouders en broers en zussen verkondigde dat u was gaan lopen met haar geld. U slaagde erin uit het zicht van uw tante te blijven aangezien u ver van uw tante ging wonen, weinig contact had met Somaliërs en de nikab droeg, waardoor u zich in de gemeenschap niet bekend maakte en er minder kans bestond te worden terugvonden (CGVS, p. 28, 31-32).”

Verzoekster herhaalt in het verzoekschrift nog haar verklaringen over de deportatie van haar echtgenoot, waarbij zij benadrukt dat zij weinig contact had met haar echtgenoot na zijn deportatie en de redenen voor zijn ontslag niet meer van belang waren. De Raad merkt echter op dat uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij wel degelijk nog enig contact had met haar echtgenoot na zijn deportatie en dat hij haar vanuit de detentieplaats gebeld heeft met de boodschap dat hij zijn problemen later zou uiteenzetten (*Ibid.*, p. 27-28). In het licht van deze verklaringen kan van verzoekster wel degelijk worden verwacht dat zij beter op de hoogte zou zijn van de redenen voor het ontslag en de deportatie van haar echtgenoot. Aldus kon de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze oordelen dat:

“U raakt opnieuw in de problemen in Saudi-Arabië wanneer uw man in 2017 zijn iqama, zijn Saudische werken verblijfsvergunning verliest. Dit is te wijten aan een conflict met zijn sponsor. U weet echter niet waaruit dit probleem bestond en zegt dat uw echtgenoot het niet uitlegde.

Hierdoor werd hij uiteindelijk teruggebracht naar Soedan. U hoorde enkel dat uw man zou worden gedeporteerd omdat hij u belde vanuit het deportatiecentrum. Daarvoor laat u uitschijnen enkel vermoedens te hebben aangezien uw man in de periode daarvoor niet meer naar zijn werk ging en hierover enkel verklaart dat hij een persoonlijk probleem had dat hij zou oplossen. In de daaropvolgende maanden had u nog contact met uw man (CGVS, p. 27-28). Het is weinig aannemelijk dat u nooit te weten komt welke problemen aan de basis van zijn deportatie of de intrekking van zijn iqama lagen, wat in de gegeven omstandigheden en logischerwijze een belangrijk gespreksonderwerpen had moeten vormen.”

De bestreden beslissing oordeelde tevens terecht dat verzoeksters verklaringen over de feiten die zich in Somalië zouden hebben afgespeeld, niet aannemelijk zijn:

“Ook over de feiten in Somalië rijzen gegronde twijfels. Zo is er het feit dat uw tante na uw terugkeer uw broer opzoekt en bedreigingen begint te uiten aan zijn adres. Bovendien zou ze via mensen die samen met u gedeporteerd waren, gehoord hebben dat u was gedeporteerd. Dat is uw vermoeden in ieder geval, aangezien de meisjes die samen met u waren gedeporteerd (onder wie een goede vriendin van u met wie u samenleefde in Jeddah) op de hoogte waren van uw levensverhaal en zij ook uw tante en uw familie kenden en in Mogadishu verbleven. Anderzijds is het vreemd dat uw tante pas na mogelijke geruchten over uw deportatie in 2018 contact zoekt met uw broer, terwijl ze volgens u na haar deportatie vermoedens had dat A. iets te verbergen had (CGVS, p. 28, 30-32). Hoe dan ook is het weinig waarschijnlijk dat uw tante nooit eerder en zelfs niet kort na haar deportatie naar Somalië in 2014 contact opneemt met A. of uw andere broers of zussen om hen aan de tand te voelen over wat er met u gebeurd is en waar u verblijft, al was het maar om u te kunnen opsporen en het huwelijk alsnog te laten doorgaan. Niemand van uw broers of zussen had contact met haar en had haar dus ook niet verteld dat u gehuwd was inmiddels.”

Verzoekster voert nog aan dat haar tante jarenlang niet in contact was met haar familieleden en dus niets hoorde over verzoekster en haar broer, zodat zij pas in 2018 bevestiging kreeg van “haar verdenkingen”. Dit verweer doet geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissing dat er redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeksters tante reeds vroeger contact zou opnemen met haar broer om meer informatie te krijgen over de situatie van verzoekster na haar ontsnapping. Het verweer dat haar tante en H. zich vernederd en bedrogen voelen door verzoekster en dat zij hierdoor in gevaar is, klemmt dan ook met de vaststelling dat er geen indicaties zijn dat haar tante en H. tot 2018 enige pogingen hebben ondernomen om verzoekster te lokaliseren na haar ontsnapping. Verzoeksters blote bewering kan dan ook niet worden aangenomen.

Ook het feit dat er tot op heden geen gevolg wordt gegeven aan de herhaaldelijke doodsb bedreigingen aan het adres van verzoeksters broer ondermijnt, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, de ernst van de door haar geschetste vrees voor vervolging. Dat haar tante haar niet zou kunnen vinden zonder haar broer betreft immers immers andermaal een blote bewering die klemmt met de vaststelling dat haar tante nooit contact opnam met verzoeksters broer na verzoeksters ontsnapping. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat:

“Gevraagd naar de gebeurtenissen na uw vertrek uit Somalië, zegt u dat uw tante en H. uw broer vaak vroegen naar u, waarop u broer steeds antwoordde dat hij geen nieuws van u had (CGVS, p. 32). Wat hier opmerkelijk aan is, is dat uw tante en H. uw broer eerst meermaals met de dood bedreigen als hij u niet verraadt maar dat er nooit een gevolg wordt gegeven aan die bedreigingen. Er worden ook geen andere middelen, zoals geweldpleging, ingezet om uw broer tot spreken aan te zetten of om uw broer te laten verstaan dat ze het menen (CGVS, p. 32). Dat alles ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de bedreigingen aan het adres van uw broer en daarmee ook uw vrees voor uw tante, H. en Al-Shabaab.”

De bestreden beslissing oordeelde tevens terecht dat verzoekster ongeloofwaardige verklaringen aflegde over het contact met haar echtgenoot na haar deportatie uit Saudi-Arabië:

“Voorts zijn uw verklaringen over uw contact met uw man na zijn deportatie uit Saudi-Arabië en uw verblijf in Soedan, bijzonder bevreemdend. Zo zegt u dat u enkele maanden na uw mans deportatie alle contact met hem verloor. Aanvankelijk belde hij u nog op via zijn broers telefoon maar toen u hem op een dag contacteerde, kreeg u te horen dat hij niet meer in Soedan was. Eenmaal u in Somalië was, contacteerde u uw echtgenoots familie zonder dat u nog enig nieuws vernomen had van uw echtgenoot. Ze lieten u verstaan dat u er welkom was met de kinderen, maar eenmaal u daar was bleek dit anders uit te draaien. U kreeg toen ruzie met uw schoonmoeder, die wel wilde instaan voor de zorg voor de kinderen maar niet voor u. Ze gooide u uit het huis en dreigde er mee u te doden als u niet verdween.

Dit is vreemd aangezien u vertelt dat uw schoonmoeder u iets anders had beloofd en er daarvoor nooit enig probleem was geweest tussen u en uw schoonfamilie. Uw schoonfamilie was altijd akkoord geweest met uw huwelijk en behandelde u steeds vriendelijk over de telefoon toen u nog in Saudi-Arabië woonde, stelde u eerder. Uw schoonzus nam u de daaropvolgende dagen onder de arm en zorgde ervoor dat u met uw broer A. weer contact komen. Hij raadde u aan terug te keren naar Somalië, wat u ook deed. U hield contact met uw schoonzus en in maart 2020, toen u Somalië al had verlaten, krijgt u via haar weer contact met uw man. Hij bevond zich op dat moment samen met de kinderen in Soedan en maakte u duidelijk dat hij wil scheiden omdat u zijn moeder slecht behandelde. Later krijgt u van uw schoonzus te horen dat zijn moeder een andere vrouw voor hem zocht (CGVS, p. 17- 19, 27-28)."

Waar verzoekster aanvoert dat zij niet weet waarom haar schoonfamilie weigerde haar in huis te nemen en aangeeft te vermoeden dat de reden financieel was, merkt de Raad op dat verzoekster met dit vage verweer geenszins afbreuk doet aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. Op basis van deze motivering oordeelde de commissaris-generaal terecht dat verzoekster ongeloofwaardige verklaringen aflegde over het contact met haar schoonfamilie. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, doen deze vaststellingen weldegelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas van de gebeurtenissen voor haar vertrek naar België.

De bestreden beslissing stelde terecht vast dat verzoekster geen (begin van) bewijs heeft neergelegd met betrekking tot haar identiteit en relaas. Nochtans schrijft artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet voor dat verzoekster alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk moet aanbrengen, waaronder haar verklaringen en alle documentatie of stukken in haar bezit met betrekking tot haar identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indient. Het ontbreken van bepaalde elementen vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van haar relaas, tenzij verzoekster een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Verzoekster wijst op informatie van UNHCR met betrekking tot de moeilijkheden voor verzoekers om internationale bescherming om hun relaas te staven en benadrukt dat het, gezien haar profiel en levensomstandigheden, niet verwonderlijk is dat zij geen identiteitsdocumenten heeft. Zij gaat er met dit verweer echter aan voorbij dat zij weldegelijk over een authentiek paspoort beschikte in Somalië dat zij pas achtergelaten heeft in Griekenland omdat zij met een vals paspoort naar België wou reizen (DVZ-verklaring, stuk 8, p. 10; Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 4). De Raad treedt de bestreden beslissing echter bij dat verzoekster hiermee geen bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken van een origineel identiteitsbewijs. Met het verweer in het verzoekschrift heeft verzoekster aldus geen bevredigende verklaring geboden voor het ontbreken van enige documenten die haar relaas kunnen staven. Aldus oordeelde de bestreden beslissing terecht dat:

"Tot slot kan gesteld worden dat u geen documenten, beeldmateriaal of ander begin van bewijs voorlegt dat uw verklaringen over uw jarenlange verblijf in Saudi-Arabië, uw huwelijk met en scheiding van uw Soedanese echtgenoot, uw deportatie naar Somalië, uw verblijf in Somalië, uw reis naar Soedan en de problemen die u aanhaalde enigszins kunnen ondersteunen. Wat uw paspoort betreft, verklaart u dat u in 2018 een paspoort hebt laten aanmaken in Somalië waarmee u eerst naar Soedan reisde en vervolgens naar Europa. Het bevatte een visum voor Soedan en Turkije. U liet het achter in Griekenland toen u naar België wilde komen omdat u met een vals paspoort wilde reizen (Verklaring DVZ, punt 24; CGVS, p. 34-35). het feit dat u met een vals paspoort wilde reizen, betekent echter niet dat u zich noodzakelijkerwijze uw eigen paspoort moest ontdoen of dat u er geen kopie kon van bewaren. Hierdoor ontbreekt elk bewijsstuk voor uw reisroute en daarnaast ook identiteit en nationaliteit. Van een verzoeker mag nochtans verwacht worden dat hij elk stuk dat zijn identiteit, herkomst, nationaliteit, reisroute en asielrelaas kan staven voorlegt."

Voormelde motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, correct en vinden steun in het administratief dossier en worden, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad. Gelet op de bovenstaande determinerende overwegingen die leiden tot het besluit dat de door verzoekster ingeroepen feiten die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas ongeloofwaardig zijn, zijn de overige in de bestreden beslissing opgeworpen motieven bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op deze overvloedige motieven kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

De door verzoekster neergelegde medische attesten die melding maken van bepaalde littekens in hoofde van verzoekster (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, nr. 1) zijn niet van die aard om de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen te herstellen. De Raad merkt op dat deze medische attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen.

Een arts doet immers vaststellingen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen.

Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

Verzoekster wijst er nog op dat zij in Somalië een vrouwelijke genitale verminking (VGV) onderging en staat dit met een medisch attest (*Ibid.*). De Raad merkt op dat, waar verzoeksters VGV inderdaad niet betwijfeld wordt, deze aldus voltrokken is en zich niet opnieuw kan voordoen. Zij heeft voorts tijdens de procedure geen vrees voor vervolging omwille van haar VGV bij een eventuele terugkeer naar Somalië ingeroepen. Van een verzoekster om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij de instanties belast met het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoekster heeft de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar verzoek om internationale bescherming en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instanties kunnen beslissen over dit verzoek. Aan het feit dat verzoekster zich wendt tot de autoriteiten in België teneinde er een status van internationale bescherming te bekomen is voorts inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan zij de bescherming vraagt. Verder geschiedt de behandeling en het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming in vertrouwen. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat of onder welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer zou worden van VGV. Evenmin duidt zij concreet aan wie er daarbij druk op haar zou (kunnen) leggen. Derhalve zijn er *in casu* goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV.

De Raad merkt bijkomend nog op dat niet kan worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar Somalië of Mogadishu omwille van haar langdurig verblijf in Saudi-Arabië. De Raad wijst er hierbij nogmaals op dat verzoekster geen (begin van) bewijs neerlegt dat dit verblijf in Saudi-Arabië en de omstandigheden van haar terugkeer naar Mogadishu zouden kunnen staven. Verzoekster heeft bovendien tijdens de procedure noch in haar verzoekschrift enige vrees ingeroepen bij een terugkeer naar haar land van herkomst die verband houdt met haar langdurig verblijf in Saudi-Arabië. Daarenboven stelt de Raad vast dat uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat verzoekster één broer en twee zussen heeft die in Mogadishu wonen en dat één broer in Afgoye woont waar hij een winkel heeft (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 9-10). Zij verklaarde dat zij nog contact had met haar broers en zussen toen zij in Saudi-Arabië verbleef en ook thans tijdens haar verblijf in België (*Ibid.*, p. 10 en 12). Verzoekster verklaarde tevens dat haar ooms en tantes langs vaderszijde in Mogadishu verblijven (*Ibid.*, p. 11). De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekster zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst beschikt over een familiaal netwerk waarop zij zich kan beroepen voor steun en bescherming bij haar re-integratie in Mogadishu.

Waar verzoekster wijst op de situatie voor vrouwen in Somalië en aanvoert dat zij een specifieke sociale groep vormen in Somalië, merkt de Raad op dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat louter verzoeksters profiel als vrouw zou volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Somalië zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient haar vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non in casu*. Naast de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen die verzoekster ertoe hebben genoopt Somalië te verlaten en haar vrees om opnieuw het slachtoffer te worden van VGV bij een terugkeer naar Somalië, haalt verzoeksters geen concrete, recente, geloofwaardige en ernstige, aan haar profiel als vrouw gelinkte problemen aan.

In tegenstelling tot hetgeen het verzoekschrift doet uitschijnen, blijkt voorts uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verzoeksters Somalische nationaliteit en herkomst, niet wordt betwist. Verzoekster slaagt er echter niet in, gelet op hetgeen voorafgaat, om aan te tonen dat zij een nood aan internationale bescherming heeft ten opzichte van het land waarvan zij de nationaliteit bezit, Somalië. Er kan immers, zoals genoegzaam blijkt uit de voormelde vaststellingen, geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster ingeroepen vervolgingsfeiten.

Wat de neergelegde medische attesten betreft (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, nr. 1) die betrekking hebben op verzoeksters gezondheidstoestand in België, merkt de Raad op dat dit geen verband houdt met de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster moet de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het “*voordeel van de twijfel*”, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoekster maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Met betrekking tot de algemeen aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet die geen betrekking heeft op de VGV, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde problemen, zodat zij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoeksters voorgehouden vervolging, haar beweerde ondergane ernstige schade en de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Een loutere verwijzing naar de algemene humanitaire situatie die enkel steunt op landeninformatie die niet wordt verbonden met verzoeksters persoonlijke omstandigheden, toont evenmin een nood aan internationale bescherming aan in toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft overigens nooit eerder enig element in deze zin aangebracht.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu dient vastgesteld dat verzoekster verklaarde dat zij afkomstig is uit Mogadishu, waar zij woonde tot 2005. Ook verklaarde zij dat zij van april 2018 tot juli 2018 in Mogadishu heeft verbleven nadat zij uit Saudi-Arabië gedeporteerd was. Haar nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), dient dan ook ten opzichte van de situatie in Mogadishu beoordeeld te worden.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, ter kennis gebracht door de commissaris-generaal en bijgebracht door verzoekster in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al-Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Verzoeksters betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat de door verzoekster bijgebrachte informatie, in zoverre deze betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu, dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu is gebaseerd.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Zij voert geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP